

Мръднало зайчето съ краче. Дѣ е можело храна за зимѣ да събира, когато всѣка минута е гледало своята кожа да спаси.

Лисанка сѣщо въздиша: трудно ѝ е да си измисли обѣдъ — не е като лѣтѣ, когато и съ гѣбица или съ нѣкое охлѣвче би си оталожила глада.

— Охъ, ще загинемъ огъ гладъ, дѣдо, дума тя на вълка.

А вълкѣтъ само трака жѣби. Три дни неговитѣ уста ни кѣсче не сѣ виждали. Съвсѣмъ измършавѣлъ, бѣдня!

Само мечокѣтъ Топтиганъ не ще и да знае: лежи въ пещерата и бозае своитѣ лапи.

— Харно, — мисли си той — нѣма сѣ зима да бѣде я? Ще дойде кога да е и пролѣтъ, а тогава азъ ще заживѣя по-иначе . . .

Другитѣ звѣрове слушатъ тѣзи разговори и си мислятъ: намъ ни е все едно — дали е зима или лѣто. Други покорно чакатъ лѣтото. А има и такива, които се радватъ на зимата.

Кукумѣвката, кацнала на голия клонъ на едно голѣмо дърво, часъ по часъ само повтаря:

— У, у! у, у! и не можешъ да я разберешъ, радвали се на зимата или тѣжи.

Г. Пѣйчевски.

